

9. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18 березня 2004 року № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України. 2004. № 40–41. Ст. 492 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.

УДК 347. 73

Денис Володимирович МОЛДОВАНОВ,

аспірант кафедри правового забезпечення господарської діяльності факультету
№6 Харківського національного університету внутрішніх справ

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Розглянувши процес розвитку правового регулювання правовідносин у сфері альтернативної енергетики необхідно проаналізувати нормативно-правові акти, які діяли протягом існування незалежної України. Так при розгляді цієї проблематики, вважаємо за доцільне застосування історичного методу наукового пізнання. Для кращого встановлення структури та діючих з мотивів встановлення правової логіки, вважаємо за необхідне весь часовий діапазон дії законодавства, що регулює правовідносини в сфері альтернативної енергетики, розділити на декілька періодів.

Так, аналізуючи перший період дії законодавства в сфері альтернативної енергетики, необхідно зазначити, що законодавча база України в цій сфері заснована, в переважній більшості, на нормах передбачених міжнародними договорами та діючих моделях інших країн світу в сфері відновлювальної енергетики. В нашій систематизації вважається за доцільне, законодавчу базу, першого періоду розглянути у часовому проміжку: 1992–2000 р. р. в цей час на законодавчій базі лише моделюються загальні принципи та поняття в сфері альтернативної електроенергетики. Так розглядаючи зазначене, можемо виділити наступні Закони: ЗУ «Про енергозбереження» від 01 липня 1994 року; ЗУ «Про електроенергетику» від 16 жовтня 1997 року (3); ЗУ «Про альтернативні види рідкого та газового палива» від 14 січня 2000 року (1). Крім того, опосередковано вплинули на розвиток правовідносин у сфері відновлювальної енергетики такі закони, як: ЗУ «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01 червня 2000 року (5); ЗУ «Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів» (8).

Наступний період позначимо у часовий проміжок в 2000-2009 р. р. – зазначений період характеризується створенням основоположної правової бази для регулювання генерації альтернативної енергетики, однак вбачається повна відсутність сталого механізму впровадження важелів та стимулів альтернативної електроенергетики. Вводиться понятійний апарат нової галузі, шляхом змін у вже існуючих нормативно-правових актах застарілих. Таким чином приймаються: ЗУ «Про альтернативні джерела енергії» від 20 лютого 2003 року (2); та у 2004 р. Верховна Рада України прийнятий ЗУ «Про ратифікацію Кіотського протоколу до Рамкової конвенції ООН про зміну клімату» (9).

Період 2009–2015 р. р. характеризується створенням дієвого механізму з регулювання правовідносин у сфері відновлювальної енергетики. Внесення змін у діюче законодавство дало початок стимулюванню галузі, яке засноване на

принципах побудованих на стимулах та противагах. Внесені доповнення в закони про оподаткування та митний режим. Цей період характеризується початком дії механізму із дійсної реалізації законодавчого регулювання відновлювальної енергетики.

Так ключовими стали опосередковані закони, які привели у дію механізм регулювання галузі відновлювальної енергетики, було це здійснено шляхом внесення змін від 20 січня 2010 року до ЗУ «Про оподаткування прибутку підприємств» (7) та прийняття ЗУ «Про землі енергетики та правовий режим спеціальних зон енергетичних об'єктів» від 09 липня 2010 року (4). Період 2015-2019 р. р. позначається докорінним реформуванням всієї галузі електроенергетики країни, в тому числі альтернативної енергетики. Таким чином були прийняті: ЗУ «Про національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» від 26 листопада 2016 року; ЗУ «Про ринок електричної енергії» від 13 квітня 2017 року (6).

В зазначеній праці систематизований та проаналізований комплекс законодавчої бази, який сформований у часових проміжках 1992-2019 рр. Таким чином, надані висновки, які зможуть бути пристосовані у подальшому здобуванні наукових знань. Надано оцінку дії вітчизняного законодавства у різні часові проміжки.

Список бібліографічних посилань:

1. Про альтернативні види рідкого та газового палива: Закон України від 14 січня 2000 року № 1391 XIV // Відомості Верховної Ради України. 2000 р. № 12. ст. 94
2. Про альтернативні джерела енергії: Закон України від 20 лютого 2003 року № 555 – IV // Відомості Верховної Ради України. 2003. № 24. ст. 155
3. Про енергозбереження: Закон України від 01. 07. 1994 року № 74/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1994. № 30. ст. 283
4. Про землі енергетики та правовий режим спеціальних зон енергетичних об'єктів: Закон України від 09 липня 2010 року № 2480-VI // Відомості Верховної Ради України. 2011 р. № 1. ст. 1
5. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 01 червня 2000 року № 1775-III. // Відомості Верховної Ради України. 2000 р. № 36. ст. 299
6. Про національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг – Закон України від 22 вересня 2016 року № 1540-VIII. / Відомості Верховної Ради України. 2016. № 51. ст. 833
7. Про оподаткування прибутку підприємств: Закон України від 28 грудня 1994 року № 334/94-ВР. // Відомості Верховної Ради України. 1995 р. № 4. ст. 28
8. Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів: Закон України від 11 грудня 1991 року № 1963-XII // Відомості Верховної Ради України. 1992 р. № 11. ст. 150
9. Про ратифікацію Кіотського протоколу до Рамкової Конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату: Закон України від 04 лютого 2004 року № 1430-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1430-15>.